

Sygn. akt IX Ka 1543/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r.

sprawy M. K.

obwinionego o wykroczenie z art.92 a k.w. w zw. z art.20 ust.3 pkt.1 litera d Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 5 lipca 2013r. sygn. akt II W 885/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. z opisu czynu zawartego w punkcie I części wstępnej wyroku, a przypisanego w punkcie 1 dyspozytywnej części wyroku eliminuje sformułowanie „o 87 km/h”;
2. wymierzają obwinionemu karę grzywny obniża do 800 (ośmiuset) złotych;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 1543/13

UZASADNIENIE

M. K. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 6 lipca 2012r. o godz. 23.10 w miejscowości J. na trasie K-7 (Obwodnica) kierując pojazdem marki (...) nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 87 km/h
w obszarze o ograniczeniu prędkości do 70 km/h znakiem B-33 (157/70)

to jest popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 3 pkt 1 litera d Prawo o ruchu drogowym

II. w dniu 8 września 2012 roku o godz. 15.37 w miejscowości W. na trasie K-7 pow. J. kierując motocyklem marki (...) nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość jazdy

o 37 km/h

to jest popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 3 pkt 1 litera d Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 5 lipca 2013 roku w sprawie II W 885/12 orzekł, co następuje:

1. uznał obwinionego M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu w połączonych wnioskach o ukaranie opisanych w części wstępnej wyroku i przyjmując, że stanowią wykroczenia co do zarzutu z pkt I – z art. 92a k.w. w zw. z § 27 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002r., Nr 170, poz. 1393 ze zm.), a co do zarzutu z pkt II – z art. 92a k.w. w zw. z art. 20 ust. 3 pkt 1 lit. „d” ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005r., Nr 108 poz. 908 ze zm.) i za to na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. i art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 1500 zł

2. na podstawie art. 118 § 1 i § 3 k.p.w. oraz na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych oraz opłatę w kwocie 150 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- obrazę zasad przepisów postępowania, w szczególności art. 8 k.p.w.

w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z § 13 ust. 1) Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Polityki Socjalnej z dnia 20 stycznia 2004r. w sprawie wymagań którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym, poprzez nie rozważanie przez Sąd I instancji istotnych wątpliwości dotyczących zarejestrowanego w dniu 6 lipca 2012r. wykroczenia polegającego na przekroczeniu przez obwinionego dopuszczalnej prędkości aż o 87 km/h;

- obrazę zasad postępowania, a w szczególności art. 8 k.p.w. w zw. z art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. oraz 7 k.p.k. poprzez pominięcie w rozważaniach Sądu

I instancji okoliczności łagodzących sprawy przemawiających za nadzwyczajnym złagodzeniem orzeczonej w stosunku do obwinionego kary

i wnosił o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzutu opisanego w pkt 1 wyroku

ewentualnie

stosownie do art. 39 k.w. zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja częściowo zasługuje na uwzględnienie i doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodzić się trzeba ze skarżącym, iż Sąd I instancji nie dostrzegł problematyki związanej z wątpliwościami dotyczącymi zarejestrowanego w dniu 6 lipca 2012 r. pomiaru prędkości, który wskazywał na przekroczenie przez obwinionego dopuszczalnej prędkości aż o 87 km/h. Obwiniony będąc przesłuchiwany na rozprawie formalnie przyznał się do zarzutów i faktu przekroczenia prędkości, tym niemniej podnosił wątpliwości związane z wiarygodnością pomiaru fotoradarem I. (k. 45-45v).

Niezależnie od zasadności podnoszonych zastrzeżeń, sąd meriti winien usunąć je ponad wszelką wątpliwość szczegółowo przesłuchując świadka P. C. na okoliczność sposobu przeprowadzenia pomiaru i odnieść się do tych okoliczności w swych rozważaniach, czego jednak nie uczynił.

Dodatkowo Sąd Okręgowy musi częściowo przyznać rację obwinionemu, gdy wskazuje na pewną niekonsekwencję w postępowaniu funkcjonariusza policji, jeśli chodzi o zaproponowaną wysokość mandatu karnego w kwocie 400 zł. Wprawdzie nie jest tak jak to podnosi skarżący, iż za przedmiotowe wykroczenie funkcjonariusz był zobligowany do nałożenia mandatu w kwocie 500 złotych, albowiem według taryfikatora mógł nałożyć mandat od 400 do 500 złotych, to jednak uwzględniając, iż prędkość miała być przekroczona o 87 km/h, a więc ponad 120%, trudno zrozumieć nienalożenie mandatu w maksymalnej wysokości.

Niezależnie od powyższego Sąd Odwoławczy stwierdził, iż w uzasadnieniu wyroku (k.62) sąd a quo motywując wymiar kary wskazał, iż przekroczenie dopuszczalnej prędkości wynosiło 57 km/h, a więc w sposób odmienny aniżeli w dyspozytywnej części wyroku.

Sąd Okręgowy uznał, iż z uwagi na charakter zarzutu i stan sprawy niecelowe jest jednak uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania celem wyjaśnienia powyższych wątpliwości i uznając, że sam fakt popełnienia przez obwinionego w dniu 6 lipca 2012 r. wykroczenia z art. 92a k.w. jest bezsporny, zmienił opis czynu eliminując szczegółowe ustalenie dotyczące rozmiaru przekroczenia prędkości w stosunku do dopuszczalnej.

Konsekwencją powyższego był znaczne złagodzenie orzeczonej grzywny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie 109 § 2 k.p.w. w zw. z art. 456 k.p.k. i art. 4237 § 1 i 2 k.p.k., art. 119 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w sprawach karnych orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

/SSO Krzysztof Sajtyna/